

Anders And - 50 år

9. juni 1934 er Anders And's officielle fødselsdag. På denne dato havde Walt Disney's tegnefilmudgave af »Den kloge lille høne« premiere, og med den mødte en veloplagt Anders And for første gang sit publikum. Han var dengang medlem af »The Lazy Man's Club«, foreningen for dovne og arbejdssky drivere, og Anders var et fremtrædende medlem.

Det var starten på en legende, og selvfølgelig er der en forhistorie, men som det så ofte sker for de store personligheder, er også den sande historie om Anders And opståen tilsøret af myter. Forskellige modstridende historier verserer i Hollywood, og ingen kan i dag bekræfte, hvad der virkelig skete.

Sagnet fortæller, at Anders And blev til en kold og stormfuld nat i marts - fredag 13. for at være nøjagtig. Det siges, at han fløj ind gennem et vindue til Disney-studierne forklædt som en mudderpøl og fuldstændig skabte kaos i et historiemøde med et krigerisk »Vil du slå?»

Forskerne har dog sat spørgsmålstegn ved historien, og de peger i stedet på en enkelt mand som den direkte årsag til, at Anders And overlevede sit første år som filmstjerne.

Clarence Nash

Clarence Nash har verdens mest genkendelige stemme. Han var dyreimitator, og hans specielle evner blev oprindelig brugt til at reklamere for »The Adohr Milk Company«, indtil Walt Disney tilfældigvis hørte ham optræde i radioen med sit favoritnummer, en brægende recitation af »Mary Had a Little Lamb«. Således blev Walt Disney første gang opmærksom på mulighederne i den særprægede stemme, og 2. december 1933 blev Clarence »Ducky« Nash ansat.

På studiet var der enighed om, at »Ducky's« stemme lød mere som en and end et fårs, men der var ingen and klar til ham. Nash vendte tilbage til mælkekompaniet, men han på foråret var anden klar. Hvid og rund med langt gult næb, matrostrøje og hue, store kluntede fødder og lange fjer fik den navnløse and en lille birolle. Det var nok til at stjæle billedet, og som resultat af succesen fik han lov til at spille sammen med Mickey Mouse i »Orphan's Benefit«.

Mickey holder et stort show for forældreløse museunger,

og Anders And, som nu har fået navn, optræder med en recitation af netop »Mary Had a Little Lamb«, og da ungerne gør nar ad ham, får han rig lejlighed til at udfolde al sin arrigskab. Clarence Nash spiller på hele registret, og Anders And bliver en sensation på en enkelt aften.

Anders And dukkede op på det rigtige tidspunkt. Mickey Mouse havde allerede seks år på bagen, og hans ufattelige succes var lige ved at tage livet af ham. Hele det amerikanske folk havde taget ham til sig, og selv om han i 1928 var startet som en lille fræk ballademager, var han ved at falde ind i en rolle som den personificerede moralske hæderlighed. Han var ved at blive for pæn, altid sød, altid elskelig, altid den gode helt, og det bandt ham med snærende bånd.

Anders and var den perfekte medspiller. Han kunne til-lade sig alt og slippe godt fra det. Hans udseende blev pudset af, og resultatet blev en figur, som Walt Disney selv beskrev således:

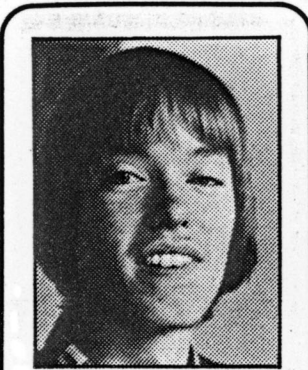
– Hans fysiske udtryksevne er så at sige maksimal. Han er meget nær ved at være idealet af en tegnefilmfigur. Se bare på den brede, udtrykfulde mund og de store, stirrende øjne. Se på den drejelige hals og den kraftige, bevægelige gump!

Anders' anfald af arrigskab og eksplosioner blev hans varmerøke, men han mildnede det med mod og beslutsomhed. I tilgift kunne han udvise en utrolig barnlig troskyldighed. Godt nok er han en dyrekarakteratur, men han er fyldt med menneskelige egenskaber.

Måske derfor virker han så dragende. Vi elsker ham for hans ukuelige måde at klare hverdagens problemer. Nok er han hidsig og opførende, men han er ikke den, der giver op for et godt ord. Nederlagene slår ham ikke ud, han søger blot nye udfordringer. Og samtidig er han så naturlig spontan og impulsiv, at vi næsten misunder ham. Følelsesregistret er ubegrænset og har i høj grad gjort ham rigtig levende for os. Anders And er ikke blot en fantasifigur. Han lever.

I midten af trediverne instruerede Ben Sharpsteen den berømte filmserie med trekløveret Anders, Mickey og Fedtmule, men serien op-hørte, da Sharpsteen blev overflyttet til produktionen af Snevide, og de tre fortsatte

Først en stemme, så en biperson, og nu en af verdens største og bedste forretninger.

HANS KRISTIAN PEDERSEN er 24 og stud. polyt ved AUC. Desuden er han en af landets førende kendere på Anders And-området. Har bl.a. redigeret et tidsskrift om tegneseriekunsten og et komplet indeks over dansk Anders And & Co.

Han fik først sin egen serie i Danmark i 1946. Men allerede i 1935 optrådte han som biperson i Disney-serien »Den lille kloge høne«. Dengang var han gul og hed Rasmus Rap. Begge dele var i Dansk Familieblad.

hver deres solo-karriere. Rip, Rap og Rup var netop kommet til, og de blev Anders' nye modspillere. Med Jack King som instruktør blev tempoet sat i vejret, og filmene blev mere voldsomme.

Jack Hannah overtog i midten af fyrerne, og han bidrog med Chip & Chap, men i hans film mistede Anders noget af sin personlighed. Han blev mere en onkel-skikkelse for Rip, Rap og Rup, og han blev også mere ondskabsfuld.

I alt optrådte Anders And i over 150 kortfilm, 5 feature-film og godt en halv snes reklamefilm. Anders and-serien sluttede i 1956.

Tegneserier var noget aldeles sekundært for Walt Disney. Han beskæftigede sig aldrig selv med dem, og derfor blev det overladt til yderst få mennesker at tage sig af tegneserierne.

I begyndelsen af trediverne eksisterede seriehæfterne ikke, men aviserne satsede højt på deres »comic strips«, og udover de små striber til hverdag sendte mange aviser farvestrålende sider eller hele tillæg med ud om søndagen.

Mickey Mouse havde også sin egen avisserie - både for at indtjene en ekstra skilling til

Disney-studierne og for at holde interessen for musen vedlige - og Walt Disney's film »Silly Symphonies«-serien dukkede undertiden også op i serieform.

Således fik Anders And en lidt forsinket tegneserieud-bud, da serieudgaven af »Den kloge lille høne« blev trykt i perioden 16. september-16. december 1934. Han gæsteoptrådte desuden i Mickey Mouse-serien i foråret 1935, men først 30. august 1936 fik han sin egen serie.

Al Taliaferro

Charles Alfred Taliaferro blev ansat som tegner-assistent 5. januar 1931. Han startede med at trække Mickey Mouse-serierne op med tusch, men fra april 1932 arbejdede han med Disney's øvrige avisserier, og det blev ham, der fik overdraget ansvaret for den nye Anders And-serie. En side havde han til rådighed for hver historie, og den side udnyttede han til fulde med livfulde, handlingsmættede og meget morsomme historier.

Taliaferros Anders And var i begyndelsen lille, hidsig og meget opsat på at genere de øvrige beboere i det idyl-

liske middelklassemiljø, skønt han oftest selv blev den lille. Han ses meget sammen med Fedtmule, Nora Malkeko og Mickey's nevøer, Mik og Mak, en kæmpe Sct. Bernhardshund og diverse husdyr, men da hans aktionsradius er meget lille - han forlader aldrig forstadsområdet - måtte der fornyelse til. Den kom 17. oktober 1937.

»Kære Anders. Du kan glæde dig til at få besøg af dine små nevøer. De tre englebørn hedder Rip, Rap og Rup. Deres far ligger på hospitalet, fordi en kineser gik af lige under hans stol. Tag dig kær-ligt af de tre små. De er så kære. Din kusine Della.«

Således introduceres nevøerne. Efter et par uger bliver de sendt hjem, men fra 1940 er de med igen og denne gang for bestandigt. Samtidig præsenteres Andersine, og et par år efter kommer også en noget hjælpeløs Bedstemor And på besøg, og så er Taliaferros verden komplet.

De fleste genkender Al Taliaferros hel- og halv-sides søndagsserier. Kendetegnene er den store hund, Anders And's krave, der flager i vinden, og det lille bånd i huen er meget levende. Anders kan

have et meget spekulativt udtryk med den ene hånd på næbbet og det ene øje spej-dende eftertænksomt mod loftet, og helt specielt for Taliaferro har Anders' hue en fænomenal evne til at hoppe meterhøjt op i luften.

Humoren i historierne skabes af Anders' opfindsomhed, men blandt yndlingstemaerne er ellers Anders' bil, Andersines raserianfald, men først og fremmest modsætningen mellem Anders og nevøerne. Efterhånden som Taliaferro udvikler sig fra tegnefilmene, dæmpes temperamentet hos Anders og ungerne. Hvor opdragelsen før gik ud på at hindre ungerne i at rive huset ned, stiller Anders nu højere krav, og ofte må nevøerne gå på danseskole, spille violin eller endda læse lektier.

Taliaferro arbejdede med Anders And lige til sin død 3. februar 1969. Hans bedste historier er samlet i bogen »365 dage med Anders And«.

Carl Barks

Carl Barks - »Den Gode Tegner« - skal specielt krediteres for sin indsats i arbejdet med Anders And.

Han startede i 1935 som

tegner-assistent, men hans evner som historiefortæller bragte ham videre til historiefordelingen, hvor han bl.a. var medforfatter på en planlagt feature-tegnefilm med Anders And. Filmen »Pirat-guld« blev aldrig til noget, men i stedet udsendtes i august 1942 historien i et 64-siders hæfte, hvoraf Carl Barks havde tegnet halvde-len.

I slutningen af trediverne var seriehæfterne dukket op og havde fået succes. »Walt Disney's Comics & Stories« startede som månedsside i 1940 med genoptryk af aviserne søndagssider, men der blev hurtigt brug for nyt materiale, og da Carl Barks havde prøvet før med »Pirat-guld«, blev han bedt om at lave nye historier til WDC & S.

Først nu var der mulighed for en længere sammen-hængende historie med Anders og nevøerne, og fanbre-vene viste, at folk kunne lide det. Sideløbende med 10-siders historierne til WDC & S lavede Carl Barks lange historier, som med uregelmæssige mellemrum udsendtes som særhæfter. Det drejer sig om historier som f.eks. »Den

gyldne hjelm«, »Lejrturen«, »Jul i Pengeløse« og »Anders And på Grønland«.

Takket være den store succes fik Carl Barks frie hænder til sine historier. Han skrev og tegnede selv serierne, og kun yderst sjældent blandede Disney-studierne sig. Således sad han hver dag fra kl. 13-22 og skabte det univers, der i dag er kendt og elsket over hele verden. Han gav snart tegneseriens Anders And et nyt liv uafhængigt af tegnefilmene, og med simple, men udtrykfulde tegninger og gode historier gav han Anders en ny personlighed og udviklede livet omkring ham.

Onkel Joakim havde sin første birolle i julehistorien »Jul på Bjørnebjerg« i 1947, men han blev først rigtig rig i 1951, da han fik sin pengetank, og med den kom også Bjørne-Banden. Fætter Højben var fra starten kvindebedårer og pralhals, men først senere fik han sit fantastiske held, mens Georg Gearløs fra starten var den geniale, men alligevel mislykkede opfinder. Carl Barks står også bag Grønspætterne, Hexia de Trick, Anderbilt og en mængde andre bifigurer.

Carl Barks var kreativ, men også produktiv. Bortset fra en kort pause i 1950 tegnede han hver måned en 10-siders historie til WDC & S helt frem til 1966, i alt 252 historier, og sammen med serierne med Onkel Joakim og Georg Gearløs, særhæfterne og special-opgaverne (julehæfter, reklamehæfter osv.) er det blevet til over 5000 sider, inden han gik på pension.

I Danmark startede Anders And i 1946 i Dansk Familie-blads Billedhæfter, der indtil 1960 årligt udsendte Al Taliaferros søndagsavissider, og i 1949 startede Anders And og Co. som månedsside med materiale fra »Walt Disney's Comics & Stories«. Anders And & Co. fik uhørt succes i Skandinavien, og det har ført til en omfattende egenproduktion af serier styret af Gutenberghus-Bladene. Serierne tegnes efter Carl Barks' model, men selv om tegnerne ofte er ganske habile håndværkere, savnes liv i tegningerne, og historierne mangler saft og kraft. Carl Barks' historier findes i dag i albummene »De Bedste Historier Om Anders And« og ofte i special-hæfterne »Walt Disney's Klassikere«, men kun lejlighedsvis som genoptryk i Anders And & Co.